

Євгенія
Кононенко без
мужика

Анотація

Усі три твори, зібрані під цією обкладинкою, були написані Євгенією Кононенко в різні роки, але в часі – майже миттєво. Імпульсивність, автобіографічність, драматичність притаманні стилю письменниці тою ж мірою, що й певна сповідальна інтонація.

А коли сповідаєшся перед людьми, то говориш щось таке, чому люди вірять. Але чи так все було насправді, чи ні... Тут вже справа така – хто як хоче, так і сприймає. Тим більше, коли знаходить у цьому унікальному досвіді щось дуже близьке й знайоме.

© Кальварія, 2005

ISBN 966-663-163-6

Євгенія Кононенко

БЕЗ МУЖИКА

Без мужика

фрагменти
«творчої»
автобіографії

Світ, у якому ми живемо, побудували чоло віки. Вони побудували його для себе і, не рахуючись з жінками, встановили в ньому свої закони, розв'язали війни, побудували апарати пригноблення й придушення. А жінки змушені жити за негуманними законами, які їм нав'язали чоловіки. В цьому є правда, але не вся. Це так звана сіра істина, бо вона не за будь яких умов трансформується в життєву правду. У світі, створеному чоловіками для чоловіків, є велика жіноча філія,

держава в державі, за законами якої живе неміряна кількість жінок. Світ, який жінки створили для себе й встановили у ньому свої закони. Світ, куди, по змозі, не пускають чоловіків і звідки не від пускають до чоловіків.

Ти родом саме з такого світу. Саме в ньому завжди приймалися рішення твого життя, хоча жінок, як кажуть феміністки, до сфери прийняття рішень не пускають. Для нас держава чоловіків існувала десь дуже далеко. Нехай і вивішували на свята портрети старих дебільних державних мужів, і то були винятково чоловіки. Нам не було до них ніякого діла, і їм не було ніякого діла до нас. Ми в жоден спосіб не були дотичні до великого світу чоловіків. Виховательки в дитячих садоч ках, учительки в школах, лікарки в поліклініках, продавщиці у

крамницях і в аптеках — то все жінки, жінки. Розумні й не дуже, кваліфіковані й не дуже, милі й не дуже. З ними і тільки з ними доводиться жити й будувати стосунки.

А вище ми й не зазираємо. Певне, один з голов них неписаних законів нашого жіночого світу — не пнутися в радянські еліти. Ні в партійну, ні в мистецьку, ні навіть у наукову. Бо там не можна без мужика. А ми чесно живемо зачуханим життям жіночо безмужикової філії так званої середньої радянської інтелігенції.

— Не дай тобі, Боже, вийти заміж за профе сорського синочка! Зганьбить, принизить і викине геть! — говорить мама. Вона почала це говорити років за п'ятнадцять до того, як проблема вибору шлюбного партнера стане для тебе актуальною.

Про поведінку на випадок, якби синочок був генеральським, партійним, артистичним чи завмагазинним, тебе навіть не інструктують — таке з тобою не може статися за визначенням. Варто уникати не лише синів тих, хто перебуває на вищих щаблях радянської ієрархії, а й синів екзотичних національностей народів СРСР — грузинів, узбеків, євреїв. І взагалі, чоловіки, навіть твого соціального прошарку, навіть твоєї крові — це, як правило, лихо, якому нам не дано давати раду. Коли виходиш заміж, треба дивитися, з ким будеш розлучатись — геніальна фраза, яку ти чуєш мало не від раннього дитинства. Добре, як відразу після народження дитини мужик зникне, щоб більше не псувати нервів. А є й жахливі

екземпляри, з якими і жити незмога, і розлучитись — проблема.

Мужики — це лихо. Мужики — це горе. Самот не життя — не мед, але це надійний прихисток від підбитих очей і абортів. В жіночому монастирі із приблизно таким статутом пройшли твоє отроцтво і юність. Тебе оточують остогидлі стіни однокім натної квартири, де товчеться вас троє — ти, мама й бабуса. Три баби. Три баби без мужика. Бабуса завжди вдома. Тобі кажуть, що в цьому твоє щастя.

Вона і нагодує, і проконтролює. Пильнує, щоб ти не клала «Яму» Купріна під підручник з геометрії.

Щоб не малювала голих дівчат і не пізнавала крадькома вульгарний, згубний, але такий зваб ливий світ косметики.

— Чого ховаєшся? Хто не робить нічого погано го, тому нема чого ховатися!

А якщо побачить, що ти старанно схилилась над многочленами, лагідно похвалить, питає, чи не треба допомогти. Усі вважають, що тобі надзви чайно пощастило з бабусею. Коли бабуса на кілька місяців потрапляє до лікарні, тебе віддають в родину багатих родичів. Там не пропускають okazji нагадати тобі, що ти — родичка бідна. Мама добре знає, як та родина ставиться до вас, бідних родичів.

Але що робити? Ні за яку ціну не можна залишати дитину саму вдома! Бо ще раптом приведе! А ми ж порядні! Хоча й БЕЗ МУЖИКА!

Нехай БЕЗ МУЖИКА, але з почуттям власної гідності. Революція дала жінці розлучення. Хоча б заради

цього її варто було робити. А в царській Росії жінку могли законно повернути лихому чоловікові, від якого вона втекла. І що б воно було, якщо бути навіки прикрученою до батька своєї дитини? — інших варіантів мужика навіть уявити в контексті нашого бабського світу не можна.

Мужик у житті порядної жінки може бути тільки один і не більше — можна менше. Але так не виходить. Неодмінно настає час, коли казишся й підхоплюєш якесь мурло. Всі думають, що в них буде не так, але в усіх все те саме. Деякі жінки живуть з чоловіками. Але всі вони платять за одоробло в домі тяжким приниженням і жіночими хворобами.

— Якими хворобами?

— Підростеш — довідаєшся. З одним чоловіком за той час, поки народиться дитина, пізнаєш усе!

Буває, так спаскудишся, що до кінця життя вистачить!

А чи бувають нормальні мужики, з якими живеш і не паскудишся? Бувають. Десь у недосяжній далечині є благородні мужчини, які перебувають на небувалій моральній висоті, борці з неправдою цього світу, за якими можна йти куди завгодно, кинувши все. Їм навіть можна віддатись без шлюбу, бо вони ніколи не обмануть жінок, які їм довірилися. Але всіх їх убили на війні. Або закатували в сталінських таборах. Але, якщо копати глибше, виявляється, що невеликий відсоток порядних чоловіків усе таки є. Та їх миттєво розбирають повії. У них нюх на кращих хлопців, у тих спритних

доступних баб із дошлюб ними контактами в минулому. В наші дні повії не сидять з жовтими квітками, з червоними ліхтарями. Вони обкручують найкращих чоловіків, забирають їх від хороших жінок. Але це не причина ставати повією! Головне — це дівоча честь і жіноча гідність, а не мужик.

Чоловіки до нас не ходять навіть у гості. Хіба що твій батько. Та йому відмовляють у чоловічих якостях.

— Огидна безвольна баба!

— Ганчірка в руках своєї матусі!

— Мамій!

Але якщо його не пускати в дім, він добива тиметься побачень з тобою в школі наодинці, вчитиме тебе ненавидіти маму й бабусю, одним словом, буде зовсім жах. І доводиться терпіти його тут. Раніше

ви жили з ним у двокімнатній квартирі.

Ти спала в одній кімнаті з бабусею, а мама з ним у іншій. Потім мама перебралася до вас, а він лишився сам. Тобто ви втрьох в одній кімнаті вже давно. Коли перебралися до однокімнатної, то стало, загалом, краще. Тепер можна не замикатись у кімнаті, а ходити, коли треба, до кухні й до туалету. Коли ви мешкали у двокімнатній, проте з батьком, то нерідко сиділи, замкнувшись на шпінгалет, поки він не перебушує й не піде з дому.

Або не засяде до ванни друкувати фотографії.

У мами багато знайомих жінок, переважна більшість з яких також БЕЗ МУЖИКА. Розве дьонки або взагалі не виходили заміж. Вони й ходять у гості до нас, а ми — до них.

А ті, хто все таки з мужиками, приходять до нас без своїх обормотів. Всі «примужчинені» жінки з числа маминих знайомих не живуть, а мучаться.

— Навіщо вона живе з ним? Чого вона з ним не розлучиться?

— Та я вже їй скільки разів казала: це не життя.

А вона після кожної сварки знову біжить до нього. Є три великі категорії нестерпних мужиків: п'яниці, бабії та мамії. П'яницею був твій дід з боку мами, покійний чоловік бабусі. Вона вже давно удова. А ще п'яниці з підбитими очима юрмляться біля магазину горілчаних виробів. Бабуся любить спостерігати за ними з вікна. Заочно впізнає їх, як інші бабусі ідентифікують у скверах домашніх голубів. Бабії — це ті, хто чіпляється до всіх підряд, і навіть до

абсолютно порядних жінок. Таких, як ото ми. Один з представників цієї паскудної породи одного разу приходив до нас. Це — колишній чоловік маминої подруги. Він слиняво цілував у плече тебе, дванадцятирічну. Мама потім довго протирає тебе ваткою з одеколоном. А є ще мамії, мамники, матусині синочки. Так, жінки становлять кращу половину людства, але є істоти з жіночої половини, які ще гірші за мужиків. Це «мами», «мамочки», «матусі», жінки, які породили хлопчиків, з яких згодом вирости чоловіки.

Особливу загрозу становлять сини самотніх матерів. Це взагалі гірше атомної війни. Ти підліток, тобі дванадцять тринадцять років, але «матусі» й мамії викликають у тебе неконтрольований жах. Твій батько

— мамій. Вона має на нього магічний вплив. Це вона змушувала його бити вас усіх трьох, це через неї ми замикались у своїй кімнаті на шпінгалет, боячись вийти в туалет.

А тепер живемо в безнадійній однокімнатній квартирі, бо він, аби нашкодити, не погодився побудувати собі кооперативну квартиру і залишити вам ту, двокімнатну. Так наказала вона.

Головна мета «матусь» — повний контроль над синочками. Горе дівчатам, які покохають синочка «мамочки»! Бо «мамочки» до самої смерті миють у ванні своїх одружених синів і навпаки.

Увечері ви розкладаєте свої паскудезні рипучі розкладачки, гасите світло і в темряві, перш ніж заснути, смієтеся з мужиків. А тут іще останнім часом з'явився новий

тип мужицької нестерпності: не п'яниці, не бабії, не мамії, а безробітні нероби, які живуть на гроші жінок трудівниць. Саме з таким ніяк не розлучиться заміжня знайома мами.

А загалом всі ваші знайомі просто ридають від замилювання, потрапляючи до вашої безмужикової сімейки.

— Як у вас затишно і спокійно!

— Які ви всі культурні й інтелігентні!

— Яка у вас чудова родина! Особливо бабуса!

— Аби вам тільки трохи більше помешкання! — І нікого вам сюди не треба!

Навіщо це навіювання? Невже вони не бачать, як тут погано? А як іще може бути у маленькій жалюгідній безмужчинній колонії, де

візит слюсаря сантехніка викликає жах приходу тата рина?..

Ти добре вчишся у спеціалізованій школі і ходиш до приватних вчителів. Мама пишається: її дочка вчиться, а не гуляє. Адже в деяких жінок дочки мають хлопців мало не від дев'ятого класу!

Цілюються з ними, дозволяють себе мацати. То вже не дитина, а блядюжка. Нехай такі потім і вийдуть заміж, але ж скільки усяких паскуд їх до того перемацає! Твої мама й бабуся мали тільки одного. І, хоча їхні чоловіки, себто твій дід і твій батько, не з числа найкращих (найкращих, як відомо, розібрали повії), вони ніколи не паскудились, не принижувались пошуками інших, а жили собі БЕЗ МУЖИКА і ростили дітей та онуків.

Ти закінчуєш школу, вступаєш до університету на математичний факультет. Там має бути багато хлопців. Тобі дуже хочеться порушити родинну традицію залізобетонної порядності. Порядна дівчина — слизький евфемізм для позначення непривабливої. Найгірше для дівчини бути негарною, стократ гірше, ніж гулящою. Заміж виходять ті, які гуляють. Шлях до заміжжя йде через блуд. Ти не знаєш жодної історії, щоб хлопець не одружився з тою, яку зробив вагітною, — улюблений сюжет української класичної літератури. Зате знаєш чимало щасливих молодих жінок, які вчасно віддалися, а тепер ходять на лекції з великими пузами й масивними шлюбними обручками. Ти розповідаєш про них удома.

— То навіщо їм тоді той університет? Як вони збираються вчитися?

Невже твої домашні наївно гадають, ніби ти — ВЧИШСЯ? Як і більшість дівчат, хто кантується на цьому гнилому факультеті, ти знаєш: головне — заміж. На курсі десь двісті чоловік. Дівчат більше.

Ти хочеш кохання й не хочеш ніякої науки. Ти ні в кого не закохана, тобі ні на йоту не подобається жоден хлопець з курсу. Ти й досі не розумієш, як можна закохатися в постать на відстані, якщо одне одному не сказано жодного слова. Але в студент ській галактиці періодично виникають ситуації, коли знайома пика раптом стане неймовірно симпатичною і розпочнеться нове життя. Зазвичай це відбувається в колгоспі, куди

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.